

Arrest

nr. 267 215 van 25 januari 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 11 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Russische nationaliteit en van Tsjetsjeense origine te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 9 mei 2019 en verzoekt op 22 mei 2019 om internationale bescherming. Op 11 februari 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot de weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 12 februari 2021 aangetekend wordt verzonden aan verzoeker en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U bent een staatsburger van de Russische Federatie. U bent op X 1983 geboren in X, Tsjetsjenië. U bent van Tsjetsjeense afkomst. U leefde vanaf uw kindertijd in Pravoberezhnoye in Grozny. U bent sedert 2006 gehuwd met M.A. U heeft drie dochters en een zoon die bij hun moeder in Grozny verblijven. Van 2013 tot 2014 werkte u bij de politie. De laatste jaren werkte u in een meubelfabriek als ontwerper. U heeft twee zussen die met hun gezin in België wonen.

Begin oktober 2016 ontving u een oproeping om als jurylid te zetelen in een moordzaak. U moest daarvoor verschijnen voor het Tsjetsjeense Hooggerechtshof op 15 oktober 2016. Het betrof een zaak waarin 4 personen 2 politiemannen vermoord zouden hebben. In november 2016 bent u door een onbekende man aangesproken bij de moskee, nog voor de zaak zelf voorkwam. Die onbekende eiste dat u de beschuldigten schuldig zou verklaren. U heeft echter geweigerd om als jurylid te zetelen. Hierop staat normaal een boete, maar u heeft geen boete ontvangen. Op 2 januari 2017 werd u opgepakt door militairen. U werd drie dagen vastgehouden. De militairen hebben u beledigd en geslagen. U moest namen geven van drugsgebruikers of drugshandelaars zodat ze aangehouden zouden kunnen worden. De militairen waren op de hoogte van het feit dat u de beschuldigten niet schuldig had verklaard en hebben dat ook gezegd. Via een contactpersoon heeft uw vader 300 000 roebel als losgeld betaald. Een dag later hebben de militairen u vrijgelaten. Sindsdien leefde u een normaal leven tot eind 2018. Op 11 december 2018 bent u een tweede keer opgepakt door militairen. Het waren andere militairen dan de eerste keer dat u opgepakt werd. U werd vier dagen vastgehouden. De militairen hebben u opnieuw beledigd en geslagen. Uw duimnagel werd ook losgetrokken. U moest opnieuw namen van drugsgebruikers en drugshandelaars geven. Er werd ook opnieuw verwezen naar de rechtszaak van de moord op de twee politiemannen waarin u volgens de militairen aan de kant van moordenaars zou staan. Nadat uw vader, opnieuw via een contactpersoon, 500 000 roebel als losgeld had betaald werd u op 15 december 2018 opnieuw vrijgelaten. Na overleg met uw ouders besloot u dat het beter was om te vertrekken en naar België te gaan waar uw twee zussen wonen. U bleef thuis wonen in afwachting van uw reis. U reisde alleen uit de Russische Federatie omdat u geen geld had om voor iedereen van uw gezin een visum te regelen. Op 7 mei 2019 bent u via Italië naar Brussel gevlogen.

U kwam op 9 mei 2019 in België aan.

U diende op 22 mei 2019 een verzoek om internationale bescherming in in België.

In oktober 2019 kreeg u via een convocatie op uw thuisadres een nieuw verzoek van het Tsjetsjeense Hooggerechtshof om als jurylid te zetelen in een proces.

Op 19 december 2020 zijn drie gewapende personen in zwarte uniformen naar uw huis in Tsjetsjenië gegaan en hebben bij uw echtgenote geïnformeerd waar u was. Uw echtgenote gaf aan dat ze dat niet wist.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw interne Russisch paspoort (kopie), het interne Russisch paspoort van uw vrouw (kopie), uw Russische rijbewijs (kopie), uw EU-rijbewijs (kopie), de geboorteaktes van uw kinderen (kopie), uw huwelijksakte (kopie), uw attest van immatriculatie of oranje kaart (kopie) en de oproepingsbrief voor het Tsjetsjeense Hooggerechtshof van oktober 2019 (kopie).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest bij een terugkeer naar de Russische Federatie opnieuw ontvoerd te worden of gebruikt te worden door de personen die u eerder ontvoerden. Uw ontvoeringen zouden het gevolg zijn geweest van uw weigering om als jurylid op te treden in een proces voor het Tsjetsjeens Hooggerechtshof. U acht het ook mogelijk dat ze u en uw gezin anderszins schade toebrengen.

Na grondig onderzoek moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet. Het Commissariaat-generaal kan immers geen geloof hechten aan uw asielrelaas.

Het CGVS stelt vast dat uw gedrag niet in overeenstemming is met de aangehaalde vrees. Vele belangrijke elementen van uw verklaringen hebben ook een vrij onlogisch en vaag karakter die allemaal samengenomen uw hele asielrelaas ongeloofwaardig maken.

Ten eerste is uw gedrag nadat u een tweede keer, voor vier dagen, werd ontvoerd en geslagen door gewapende mannen in een zwart uniform op 11 december 2018 (CGVS, A., 19.01.2021, p. 17), onverenigbaar met de aangehaalde vrees. Eind december 2018 heeft u na overleg met uw ouders besloten dat het beter was voor u om te vertrekken (I, 8; CGVS, A., 19.01.2021, p. 21). Toch vertrekt u pas op 7 mei 2019 uit Tsjetsjenië en de Russische Federatie. U leefde nog ongeveer 5 maanden thuis nadat u de tweede keer werd ontvoerd en dit terwijl u verklaarde dat u na de tweede ontvoering vreesde dat ze u 'op elk moment nog eens konden oppakken' (CGVS, A., 19.01.2021, p. 21). De vaststelling dat u nog ongeveer 5 maanden thuis blijft ondergraft uw voorgehouden problemen en vrees. We mogen redelijkerwijze verwachten dat iemand die nood heeft aan bescherming omdat hij elk moment opnieuw ontvoerd kan worden zo snel mogelijk zijn huis verlaat. Uw argumentatie dat u niet eerder kon vertrekken omdat u moest wachten op de vrouw die een visum voor u regelde (CGVS, A., 19.01.2021, p. 21) kan allerminst overtuigen. U had immers tijdelijk elders kunnen gaan wonen in de Russische Federatie, bijvoorbeeld in Moskou, in afwachting van uw visum. U moest immers zelf naar het visumcentrum in Moskou gaan om vingerafdrukken af te geven (CGVS, A., 25.11.2020, p. 22). U heeft daar in Moskou ook een week of zes dagen verbleven (CGVS, A., 19.01.2021, p. 24). Het argument dat u veel geld zou nodig gehad hebben om te leven in Moskou (CGVS, A., 19.01.2021, p. 24) kan evenmin overtuigen. U en uw familie konden wel degelijk een aanzienlijke som geld bijeen krijgen op momenten dat het nodig was. Uw familie kon het losgeld, 300 000 roebel en 500 000 roebel, dat voor u werd gevraagd om u een eerste keer en tweede keer terug te krijgen van de mannen die u ontvoerd hadden, op minder dan een dag bijeen vinden (CGVS, A., 19.01.2021, p. 16 en p. 20). Bovendien kon u ook 1950 EUR bijeen krijgen voor uw visum (CGVS, A., 25.11.2020, p. 23). In deze omstandigheden moest u, eventueel met de hulp van uw familie, ook in staat worden geacht gedurende een korte periode tot uw vertrek elders in de Russische Federatie, eventueel in Moskou, overnachting te kunnen vinden en te betalen, om zo aan uw ontvoerders te ontkomen. U heeft bovendien ook niet eens overwogen om bij uw familie onder te duiken (CGVS, A., 19.01.2021, p. 24) wat evenmin onverenigbaar is met gedrag van iemand die vreest voor vervolging. Het argument dat u niet elders in de Russische Federatie kon onderduiken omdat ze u wel zouden vinden is allerminst logisch te noemen. Indien u gewoon thuis blijft zullen ze u veel sneller en directer kunnen terugvinden dan wanneer u elders zou onderduiken. U zegt dat u niet weet hoe maar dat ze wel manieren hebben om u in Rusland op te sporen (CGVS, A., 19.01.2021, p. 22). Deze bewering dat ze, uw ontvoerders, u elders in de Russische Federatie wel zouden terugvinden is een loze bewering en u kan helemaal niet hard maken op welke manier ze u dan wel zouden terugvinden. Het CGVS vindt uw redenering dat als u thuis zou blijven dat beter was omdat uw vervolgers, als ze u thuis zouden vinden, dan zouden denken dat ze u in hun macht hebben (CGVS, A., 19.01.2021, p. 22), helemaal niet steekhoudend. Immers, niets zou hen dan beletten u een derde keer te ontvoeren, gezien ze u volgens uw verklaringen al twee keer eerder hadden ontvoerd en u op elk moment opnieuw opgepakt kon worden. U haalt met andere woorden verschillende weinig overtuigende argumenten aan waarom u niet ondergedoken bent in de moeilijke situatie waarin u beweerde te zitten. Deze vaststelling ondermijnt reeds de geloofwaardigheid van uw voorgehouden verhaal.

Ten tweede legt u vage en ongeloofwaardige verklaringen af over de feiten omtrent de voor u onbekende man die u zou hebben aangesproken bij de moskee, in verband met het proces waarin u had moeten aantreden als jurylid. Het CGVS stelt vast dat u niet precies kan weergeven wanneer u werd aangesproken door de onbekende man aan de moskee. U kan dat slechts vaag situeren. U verklaarde dat die ontmoeting plaats had nadat u naar de rechtbank was geweest op 7 november 2016. Maar u weet helemaal niet of het dezelfde dag was als de dag dat u naar de rechtbank bent geweest, de dag erop of zelfs enkele dagen later (CGVS, A., 19.01.2021, p. 9-10). U zou toch zeker moeten weten of het op dezelfde dag als de dag van de zitting was of niet. Het gaat hier immers niet over een detail maar over het centrale element in uw asielrelaas. U krijgt hier voor het eerst te horen dat uw betrokkenheid bij het proces waarvoor u als jurylid moest aantreden niet normaal zal verlopen. U krijgt daar te horen dat u de verdachten in het proces schuldig moet verklaren, wat u er zelf ook van mocht denken. Het belang

van deze ontmoeting komt ook duidelijk en uitdrukkelijk tot uiting in uw eigen verklaringen: 'Ik was in shock. Hoe kan dat? Ik dacht dat er een gerechtigheid zou zijn en hij heeft gezegd... En hij zei: 'Jij moet gaan en zeggen dat ze schuldig zijn (CGVS, A., 19.01.2021, p.10).' De reden dat u tot twee maal toe bent ontvoerd zou nu volgens uw eigen verklaringen net het feit zijn dat u niet bent ingegaan op de vraag van die onbekende man aan de moskee (CGVS, A., 19.01.2021, p. 14 en p. 18). Gezien het belang van die ontmoeting, gezien het feit dat u uit die ontmoeting kon afleiden dat het proces niet normaal zou verlopen en gezien het feit dat u in shock was daardoor, mogen we van u redelijkerwijze verwachten dat u ons de datum van die ontmoeting beter zou kunnen situeren en ten minste die ontmoeting duidelijk en precies in functie van de zitting op 7 november 2016, een datum die u zich wel herinnert, zou kunnen plaatsen, met name of het op dezelfde dag was of niet. Onze vaststelling dat u daar niet toe in staat bent draagt bij aan de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten derde heeft u weinig kennis van of interesse voor het proces waarin u had moeten aantreden als jurylid en wat nochtans de centrale oorzaak zou zijn van uw beweerdde problemen. Hoewel u weliswaar enkele details over deze zaak kunt geven, zoals het feit dat het ging over een proces bij het Tsjetsjeens Hooggerechtshof waarbij 4 mannen beschuldigd werden van moord op twee politieagenten uit Buryatië, dat de feiten plaatsvonden in het district Naurskiy en dat het proces van start ging in november 2016, bleek uw kennis over deze zaak bij verdere bevraging gebrekkig en oppervlakkig. U kunt de naam van de beklaagden niet geven, noch van de politieagenten die waren vermoord. Verder weet u niet hoe de twee politieagenten werden vermoord (CGVS, A., 19.01.2021, p. 6). U weet ook niet wanneer de beklaagden schuldig zijn bevonden, u herinnert zelfs niet in welk seizoen het was, en of ze in beroep zijn gegaan. U verklaarde enkel dat u van uw buurman had gehoord dat men ze had opgesloten. Wat betreft de toegekende gevangenisstraffen, sloeg u de bal mis. U verklaarde immers dat uw buurman zou hebben gezegd dat de ene 9 jaar kreeg en de andere 10, al was u hiervan niet echt zeker, terwijl uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er voor twee beklaagden levenslang werd gegeven en voor de anderen 19 jaar en 7 jaar gevangenisstraf. (CGVS, A., 19.01.2021, p. 6 en p. 8). U weet ook niets over het feit dat twee van de beklaagden niet alleen terecht stonden voor de moord op de twee politieagenten in september 2007, maar onder meer ook terecht stonden voor het doden van drie agenten in juli 2008, zoals blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie documenten in het administratief dossier). Toen u expliciet werd gevraagd of de beklaagden nog van andere misdrijven werden beschuldigd, zei u dat u enkel kon zeggen wat u wist en kon u enkel aangeven dat de beklaagden ook beschuldigd werden van het dragen en bewaren van wapens (CGVS, A., 19.01.2021, p. 6). We mogen toch verwachten dat u het proces dat uw leven drastisch heeft beïnvloed wat beter zou hebben gevolgd en ten minste enkele van bovenvermelde elementen uit het proces zou kennen. We mogen bovendien ook redelijkerwijze verwachten dat u enig zicht zou willen hebben in onder meer wie de betrokkenen bij het proces waren. We willen er u nogmaals op wijzen dat dit proces en uw weigering hieraan deel te nemen en de beklaagden schuldig te bevinden volgens uw eigen verklaringen precies de reden is van het feit dat u twee keer ontvoerd zou geweest zijn en u naar eigen zeggen uit het land moest vluchten, uw familie achterlatend. Het is bijzonder opmerkelijk dat u niet meer te weten wou komen over het proces om zo ook te begrijpen wie zo'n wrok tegenover u zou koesteren en aldus het risico in te schatten dat u verder bleef lopen om eventueel een derde keer ontvoerd te worden, zoals u verklaarde te vrezen. Het CGVS kan echter niet anders dan vaststellen dat u heel weinig inspanningen heeft geleverd om meer te weten te komen over het proces. U verklaarde enkel een paar keer informatie te hebben gevraagd aan uw buurman die op het proces aanwezig was en dit enkel 's avonds als u naar buiten ging en hij ook buiten was. U verklaarde in dit verband hem heel zelden te zien en de hele dag op uw werk te zijn (CGVS, A., 19.01.2021, p. 8). Op onze vraag waarom u niet meer informatie heeft gevraagd aan uw buurman verklaarde u: 'Ik weet het niet. Ik zag hem niet. Om speciaal naar hem te gaan en mij daarover te informeren... Daar heb ik niet aan gedacht (CGVS, A., 19.01.2021, p. 8).' U had er evenmin aan gedacht om informatie over het proces op het internet of andere bronnen te zoeken, terwijl er in de media toch over deze zaak werd bericht, zoals blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt. Nogal laconiek verklaarde u als antwoord op onze vraag waarom u daar niet aan gedacht heeft onder meer het volgende: '(...) Maar informatie zoeken... Ik heb er niet aan gedacht. Omdat u het nu zegt, nu ben ik wel nieuwsgierig (CGVS, A., 19.01.2021, p.7).' Dergelijk gebrek aan inspanningen om meer te weten te komen over het proces is niet in overeenstemming met wat men redelijkerwijze zou verwachten van iemand die twee keer is ontvoerd naar aanleiding van dat specifieke proces en een derde ontvoering moet vrezen. Dit draagt opnieuw bij aan de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten vierde hebben belangrijke elementen in uw asielrelaas ook een vrij onlogisch karakter wat een verdere bevestiging is van het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas. Zo is het heel opmerkelijk en moeilijk in te zien waarom uw ontvoerders, gewapende mannen in uniform, u zouden blijven viseren, zoals u verklaarde, louter en alleen omdat u in de hoedanigheid van jurylid niet deelnam aan het proces

(CGVS, A., 25.11.2020, p. 17; CGVS, A., 19.01.2021, p. 28). De beschuldigten zijn immers veroordeeld. Bovendien heeft u ook de beklaagden of de beschuldigten niet onschuldig verklaard. U heeft zich volgens uw verklaringen enkel onttrokken aan uw oproeping om te zetelen als jurylid. Daarna werd het proces verdergezet en werden de beschuldigten veroordeeld tot zeer zware gevangenisstraffen, zo blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie documenten in het administratief dossier). U kan niet aannemelijk maken waarom uw vervolgers u jarenlang zouden blijven viseren op verschillende manieren. Op onze vraag waarom ze u bleven viseren gaf u ten andere ook zelf aan dat u dat niet weet. U verklaarde dat het misschien was om geld te krijgen, omdat de eerste keer werd betaald (CGVS, A., 25.11.2020, p. 19). Op onze vraag waarom dezelfde mensen die u twee keer hebben ontvoerd ook achter de tweede oproepingsbrief zouden zitten en bij uw echtgenote zijn langs geweest op 19 december 2020 antwoordde u zelf gewoon te gissen en geen concrete bewijzen te hebben (CGVS, A., 19.01.2021, p. 28). U kan geen enkele aannemelijk verklaring geven waarom uw vermeende vervolgers u zo aanhoudend zouden blijven viseren. Daarnaast stelt het CGVS ook vast dat het tijdsverloop van de gebeurtenissen die u heeft beschreven in uw asielrelaas toch wel zeer eigenaardig is. Uw eerste ontvoering op 2 januari 2017 kwam er weliswaar kort na de niet-deelname aan de jury in oktober 2016. Vervolgens bent u echter bijna twee jaar met rust gelaten. Pas dan, op 11 december 2018, wordt u een tweede keer ontvoerd, lang nadat de beschuldigten ook schuldig werden verklaard door de jury van het Tsjetsjeens Hooggerechtshof, zo blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie documenten in het administratief dossier). U kreeg dan een nieuwe oproeping om te zetelen in de jury van het Tsjetsjeens Hooggerechtshof in oktober 2019, ongeveer 10 maanden na uw tweede ontvoering. Er zijn geen gevolgen geweest op het niet-reageren op de nieuwe oproeping, zo beweerde u (CGVS, A., 19.01.2021, p. 26). En dan, meer dan een jaar later, op 19 december 2020, zijn drie gewapende personen in zwarte uniformen naar uw huis in Tsjetsjenië gegaan en hebben bij uw echtgenote geïnformeerd waar u was. De lange tijdsperiodes tussen de opeenvolgende gebeurtenissen contrasteren toch sterk met de beweerde blijvende interesse in u (CGVS, A., 19.01.2021, p. 28). U heeft hiervoor ook geen afdoende verklaringen. Op onze expliciete vraag waarom er meer dan een jaar zat, tussen de tweede oproepingsbrief in oktober 2019 en het moment waarop ze bij u thuis zijn geweest op 19 december 2020, moet u tot drie maal toe eigenlijk toegeven dat u het niet weet (CGVS, A., 19.01.2021, p. 26-27). Het CGVS kan niet anders dan vaststellen dat u zelf ook geen logische verklaring heeft voor het eigenaardige tijdsverloop en de motieven daarbij van uw beweerde vervolgers. Indien de vervolgers werkelijk in u waren geïnteresseerd of het op u hadden gemunt en dit op een aanhoudende manier zouden we redelijkerwijze geen dergelijke lange tijdsperiodes tussen de verschillend gebeurtenissen vaststellen. U kan verder ook helemaal niet aannemelijk maken waarom u opnieuw zou opgeroepen worden om als jurylid te zetelen. De militairen of gewapende mannen in uniform zouden u hebben geïnterviewd omdat u niet bent ingegaan op wat ze van u vroegen, met name het schuldig verklaren van de beklaagden of beschuldigten. De oproeping om als jurylid te zetelen komt echter van de rechterlijke macht. U kan helemaal niet aannemelijk maken waarom men zoveel moeite zou doen om u via een omslachtige omweg zoals een convocatie voor een nieuwe plicht als jurylid te viseren. U moet zelf toegeven dat u dat niet weet (CGVS, A., 19.01.2021, p. 28). Dat u, die zich heeft onttrokken aan het proces als jurylid, maar daar zelfs geen boete heeft voor ontvangen (CGVS, A., 25.11.2020, p. 10), het onderwerp van besprekingen tussen militairen en rechterlijke macht zou zijn en u aldus een nieuwe oproeping zou ontvangen hebben omdat u de beschuldigten in het proces niet schuldig heeft verklaard, is voor het CGVS weinig aannemelijk. Daarvoor is uw profiel, zo blijkt ook uit het niet-ontvangen van de boete voor het zich onttrekken aan de juryplicht, niet belangrijk genoeg. Bovenstaande bevindingen en het gebrek aan een logisch karakter of kader daarbij bevestigen ons in onze conclusie dat uw asielrelaas niet aannemelijk is en maken samen met eerdere bevindingen uw hele asielrelaas ongeloofwaardig.

Op basis van bovenstaande vaststellingen meent het CGVS aldus dat uw asielrelaas niet geloofwaardig is en dat de vluchtelingenstatus u bijgevolg niet kan worden toegekend, noch de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van

een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Tsjetsjenië in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Tsjetsjenië een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt werd, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Tsjetsjenië. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De door u voorgelegde documenten wijzigen niets aan de voorgaande appreciatie. Uw interne Russisch paspoort, het interne Russisch paspoort van uw vrouw, uw Russische rijbewijs, uw EU-rijbewijs, de geboorteaktes van uw kinderen, uw huwelijksakte en uw attest van immatriculatie of oranje kaart attesteren enkel uw identiteit en de identiteit van uw gezinsleden. Met betrekking tot de oproepingsbrief voor het Hoogerechtshof van oktober 2019 wil het CGVS benadrukken dat documenten enkel ondersteunende bewijswaarde kunnen hebben als ze vergezeld gaan van geloofwaardige verklaringen wat hier niet het geval is. Bovendien is het volgens de informatie waarover het CGVS beschikt in de Kaukasus en de Russische Federatie mogelijk om officiële documenten tegen betaling bij de overheden te verkrijgen (zie documenten in het administratief dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In zijn verzoekschrift "tot nietigverklaring" beroept verzoeker zich in een eerste middel op de schending van de artikelen 48 en 55/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de "beginselen van behoorlijk bestuur" en van de "onderzoeks- en medewerkingsplicht".

Verzoeker geeft een aantal algemene, theoretische beschouwingen, stelt dat zijn relaas, dat overeenstemt met werkelijke gebeurtenissen, ten eerste als geloofwaardig dient te worden aangenomen en dat zijn asielaanvraag, gesteund op tal van zwaarwegende motieven die een terugkeer naar zijn land van herkomst onmogelijk maken, ten onrechte werd geweigerd.

Hij werpt op dat uit de beschikbare landeninformatie duidelijk blijkt dat er zich een gevaarlijke toestand voordoet in Tsjetsjenië onder het Kadyrov-regime en dat het ingaan tegen dit regime, op welke wijze dan ook, voldoende is om geïsoleerd te worden en ernstig gevaar te lopen. Volgens verzoeker wordt in de bestreden beslissing ten onrechte gesteld dat dit in verzoekers geval niet het geval zou zijn. Alleszins is er volgens verzoeker nooit enige vaststelling gedaan betreffende hem persoonlijk en is de volledige stellingname van het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) gebaseerd op veralgemeningen, gevolgtrekkingen en eenzijdige assumpties die geenszins de nodige garanties kunnen bieden dewelke het commissariaat-generaal nochtans pretendeert hieraan te kunnen verlenen.

Volgens verzoeker zijn zijn verklaringen al te makkelijk aan de kant geschoven als zijnde ongeloofwaardig. Hij wenst specifiek volgende elementen aan te halen als reëlie op de inhoud van de bestreden beslissing:

“Verzoeker is tot tweemaal ontvoerd geweest, een laatste maal in december 2018, en kort daarna heeft hij de beslissing genomen om zijn land te ontvluchten. Hij heeft vervolgens nog 5 maanden thuis gewoond, waarbij hij zoveel als mogelijk geld probeerde uit te sparen aangezien zijn vrijlating er twee keer enkel was kunnen komen mits betaling van een aanzienlijke som geld. De eerste maal werd dit betaald met spaargeld, de tweede maal werd dit betaald met de verkoop van koeien door de familie van verzoeker.

Er was geen geld meer over om naast de kostprijs van de documenten, nog iets anders te betalen reden waarom verzoeker niet zomaar ergens anders kon gaan wonen voor enige periode.

Door het CGVS wordt gemakkelijkschijf gesteld dat verzoeker kon gaan inwonen bij zijn tantes en dat hij daar veilig zou zijn, hetgeen niet strookt met de werkelijkheid. Verzoeker zou daar geenszins veilig geweest zijn, integendeel zou ook zijn twee tantes in een onveilige toestand gebracht hebben met mogelijks nefaste gevolgen ook voor hen. Bovendien woonden zijn twee tantes in hetzelfde dorp, zodat er hoe dan ook geen verschil zou zijn, zij zouden hem hoe dan ook gevonden hebben.

Daarnaast woonden zijn grootouders op ongeveer 40 kilometer afstand, maar daar zo hij hen enkel ook maar in de problemen gebracht hebben. Het was verzoeker die een probleem had en heeft, niet zijn andere familieleden die eveneens in Tsjetsjenië wonen. Dit is ook de reden waarom hij is gevlucht en zij niet. Verzoeker heeft zijn familie nooit bij zijn persoonlijke problemen willen betrekken, en is integendeel gevlucht om erger te voorkomen én voor hemzelf én voor zijn familie aangezien er anders én voor hem én voor zijn aanwezige familieleden grote problemen zouden geweest zijn.

Naast deze familieleden in de onmiddellijke omgeving van zijn woonplaats heeft hij geen andere familieleden in Rusland.

Verzoeker heeft ervoor geopteerd, mede uit financiële redenen, thuis te blijven en zich gedeisd te houden. Hij wilde de schijn wekken dat hij hen niet tegenwerkte en dat hij geenszins tegen hen inging, zodat hij dan wanneer zijn papieren in orde waren onmiddellijk en onverwacht kon vertrekken en hij al buiten Rusland zou zijn vooraleer zij het goed en wel zouden beseffen.

Hij deed wat van hem verwacht werd, ze dachten dat ze hem in hun macht hadden, doch van zodra hij de kans had na het bekomen van de reisdocumenten, is hij dan het regime ontvlucht.

Met het laatste geld van de familie is het visum voor verzoeker betaald geworden. Hij heeft zelfs zijn wagen verkocht om hiervoor te kunnen betalen.

Verzoeker ging elke dag naar de moskee, en het was daar dat hij op een bepaald ogenblik is aangesproken door een onbekende man. Hij herinnert zich niet goed meer de chronologie, dit mede gelet op het feit dat hij aan geheugenverlies lijdt.

Hij herinnert zich wel nog een aantal zaken, omdat hij deze kon terugvinden in zijn GSM en de datum kan zien wanneer deze zijn gebeurd, zo bv. de eerste maal dat hij werd opgeroepen om aanwezig te zijn bij de aanstelling der getuigen. Op die dag is er door hem een selfie getrokken.

Doch andere feiten kan hij geenszins correct en chronologisch in de tijd gaan situeren. Hij vergeet veel, en kan enkel zeer kort onthouden.

Ten onrechte wordt door het CGVS weerhouden dat het asielrelaas ongeloofwaardig zo zijn omdat verzoeker niet veel informatie heeft trachten te verzamelen over het proces waarbij hij had moeten aantreden als jurylid.

Deze stellingname gaat flagrant in tegen de heersende cultuur in TSJETSJENIË waarbij er sprake is van zeer strenge controle en elkeen die informatie vraagt of verzameld, als verdacht en staatsgevaarlijk wordt beschouwd. De tactiek van verzoeker was anders : hij wilde zo weinig als mogelijk opvallen zodat hij niet in hun vizier zou blijven; en wanneer zij het niet meer verwachtten, bij verrassing het land verlaten, en het is ook dit die gebeurd is.

Het CGVS vergeet dat er zelfs controle is op internet en sociale mediagebruik en het ronduit gevaarlijk is om veel informatie te verzamelen.

Verzoeker heeft op de vraag hoe zwaar de verdachten veroordeeld waren, in alle eerlijkheid geantwoord 19 jaar, en het is ten onrechte dat het CGVS nu voorhoudt alsof verzoeker zou gezegd hebben de ene 9 jaar en de andere 10 jaar, hij heeft gezegd 19 jaar.

Het is correct dat verzoeker niet veel afweet van het proces, maar dit was louter uit verdedigingsmechanisme, om onder het maaiveld te blijven, om niet op te vallen bij de controlediensten.

Het feit dat verzoeker werd ontvoerd heeft alles te maken met het feit dat hij was ingegaan tegen de wens van het regime, en of dit nu 5 jaar, 10 jaar of langer geleden is, dit verandert niets voor dit regime, dat zeer wraakzuchtig is.

Zelfs tot 15 of 20 jaar na feiten, worden er zaken afgerekend, en dit enkel en alleen omdat er destijds iets gebeurd is wat tegen het regime/de overheid inging. Er zouden zeker nog bijkomende ontvoeringen komen, waarbij er dan geld zou gevraagd worden aan de familie, die evenwel geen geld meer had en waarbij verzoeker dan helemaal niet meer vrij zou zijn geraakt.

Verzoeker weet zelf niet waarom zij na 1 jaar zijn teruggekomen, maar dit is alleszins een bevestiging van de ernst van de situatie, waarbij zij nooit zouden stoppen. Hierbij moet nog vermeld worden dat verzoeker de enige is die geweigerd heeft. Dit is wellicht ook de reden waarom zij hem bleven viseren, hij was de enige die niet deed wat zij vroegen.

De opmerking van CGVS dat verzoeker zelfs geen boete heeft ontvangen voor zijn weigering om als jurylid te zetelen, is zeer wrang en toont duidelijk aan dat het CGVS de problemen in TSJETSJENIË geenszins naar waarde schat.

Er is uiteraard geen boete uitgeschreven, er was integendeel de twee ontvoeringen waarbij de familie van verzoeker honderden maal meer heeft moeten betalen om verzoeker opnieuw vrij te krijgen.

De redenering waarbij er in geval van ernstige misdrijven, wel een boete zou worden gestuurd, en wanneer er geen boete wordt gestuurd bij minder ernstige misdrijven kan de toets met de werkelijkheid niet doorstaan. Het is uiteraard niet omgekeerd: als er niet zoveel belang aan gehecht wordt, wordt er een boete opgestuurd, in het andere geval wordt er geen boete opgestuurd, maar worden de mensen thuis opgezocht meegenomen en in het beste geval na betaling weer vrijgelaten, in het slechte geval verdwijnen zij spoorloos."

Verzoeker vervolgt dat er in casu geen enkele feitenvinding is gebeurd in die zin dat het commissariaat-generaal zich heeft beperkt tot de bewering dat uit de door verzoeker afgelegde verklaringen zou blijken dat er geen gegronde vrees zou blijken en zich beperkt tot de bewering dat uit de ingeroepen elementen niet kan worden afgeleid dat verzoeker problemen zou kennen in geval van terugkeer. De verwerende partij kan zich geenszins beperken tot een dergelijke feitenvinding, dewelke inhoudt dat niets wordt onderzocht en integendeel berust op eenzijdige beweringen die evenwel niet stroken met de werkelijkheid.

Volgens verzoeker is er onvoldoende eigen onderzoek gevoerd naar de achterliggende gebeurtenissen en feitelijkheden maar is het integendeel duidelijk dat het commissariaat-generaal zelf tekort geschoten is in haar plicht om grondig onderzoek te verrichten en in haar samenwerkingsplicht. Hij verwijst hiervoor naar:

" - Arrest Singh geveld door het EHRM (EHRM, Singh et autres c. Belgique, Requête no 33210/11,2/10/2012):

"(...)"

- Artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (Kwalificatierichtlijn):

"(...)"

Artikel 4.3, b) van de Kwalificatierichtlijn vereist dat de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming rekening moet houden met de door de verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten. Deze bepaling werd naar Belgisch recht omgezet door artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (KB 2003).

- Arrest C 277/11 van het Hof van Justitie zet de vereiste van de samenwerkingsplicht uiteen:

"(...)"

- UNHCR, "Beyond proof, credibility assessment in EU Asylum Systems", May 2016:

"(...)" (UNHCR Beyond proof p. 160)."

Het standpunt van het commissariaat-generaal dat de verklaringen en de ingeroepen vrees niet kunnen aanvaard worden en er in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees aanwezig is overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en er bovendien volgens het commissariaat-generaal geen sprake is van een uitzonderlijke situatie overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, gaat volgens verzoeker al te snel voorbij aan tal van nochtans zeer belangrijke elementen, zoals reeds hoger aangehaald.

Een dergelijke kringredenering waarbij enerzijds verklaringen als ongeloofwaardig minstens niet bewezen worden beschouwd omdat zij niet worden bewezen met stukken, en anderzijds stukken niet worden onderzocht is, zo stelt verzoeker, geenszins enige afdoende motivering voor de afwijzing.

2.1.2. In een tweede middel haalt verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 55/3 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de *"beginselen van behoorlijk bestuur"*.

Verzoeker stelt:

"Dat verwerende partij in haar beslissing zomaar ten onrechte tal van zaken gaat opwerpen zagezegd ten nadele van verzoeker, terwijl in werkelijkheid deze elementen geenszins correct zijn, en enkel te wijten zijn aan een verkeerde beoordeling van verweerster van de asielaanvraag van verzoeker.

Het is in dit verband opvallend dat alles berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten.

Dat er mag verwacht worden dat de asielaanvraag van verzoeker grondig wordt onderzocht en niet zomaar wordt afgewezen op basis van enkele verwijzing naar een eerdere afwijzingsbeslissing."

Vervolgens geeft verzoeker een algemene uiteenzetting inzake de motiveringsplicht en stelt dat hieraan niet is voldaan.

Verzoeker benadrukt verder dat in Rusland en Tsjetsjenië tot op heden verscheidene problemen van mensenrechtenschendingen voorkomen, waarbij zelfs schijnprocessen worden gevoerd om politieke tegenstanders gevangen te nemen, of zelfs pogingen worden ondernomen om tegenstanders te vergiften voor het oog van de internationale gemeenschap. De situatie is en blijft er ernstig en precair en verzoeker voert aan dat zijn leven er ten eerste in gevaar is. Het is volgens hem dan ook totaal verkeerd te stellen dat er zich geen problemen meer voordoen in geval van terugkeer.

Hij betoogt voorts:

"Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, artikel 48/4 VW, artikel 55/3 VW, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de rechten van verdediging door het feit dat de bestreden beslissing

gebaseerd is op verschillende geheel eenzijdig geponeerde en betwistbare premisses van de kant van het CGVS.

Van verzoeker kan niet verwacht worden dat hij alle elementen die hij aanbrengt, ook effectief met stukken gaat bewijzen.

Van de overheid mag verwacht worden dat zij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar overgaat tot een dergelijke verregaande beslissing als een opheffing van een asielaanvraag zonder dat zij er meer dan 100 % zeker van is dat er zich in hoofde van verzoeker geen beletsel stelt, zoals de situatie in het thuisland.

In casu is geenszins aan deze voorwaarden voldaan temeer de vaststelling dat er in de bestreden beslissing zomaar zaken worden beweerd zonder afdoend onderzoek ter ondersteuning van deze beweringen van de kant van het CGVS."

2.1.3. In een derde en laatste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 55/3 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het "fair play"-beginsel.

Volgens verzoeker wordt *in casu* geenszins concreet gemotiveerd waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen worden toegekend. Er werd, zo stelt verzoeker, geen enkel afdoende onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Tsjetsjenië. De landeninformatie waaruit blijkt dat er zich wel nog problemen voordoen wordt *in casu* ten onrechte aan de kant geschoven ten nadele van verzoeker.

Het kan volgens verzoeker niet dat hij zou worden teruggestuurd naar een land en regio waar een manifeste schending van het artikel 3 van het EVRM dreigt, temeer zijn problemen in de eerste plaats te maken hebben met de autoriteiten. Verzoeker verwijst dienaangaande naar "*recente landeninfo hierboven aangehaald*". De verwerende partij had zich er volgens verzoeker van moeten vergewissen dat hij, ongeacht de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, geen enkel risico op mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst. Verzoeker stelt dat de artikelen 48/3, 48/4 en 55/3 van de Vreemdelingenwet alsook de artikelen 3 en 13 van het EVRM geschonden zijn. Nogmaals herhaalt verzoeker dat er ter zake geen enkel onderzoek werd gevoerd en dat dergelijke manier van werken geenszins de zorgvuldigheidstoets kan doorstaan.

2.1.4. Verzoeker vraagt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om de "*vordering ontvankelijk te verklaren en de beslissingen dd. 11.02.2021 houdende de weigering van de asielaanvraag van verzoeker te annuleren en diens bevoegdheid desgevallend uit te putten in volle rechtsmacht*".

2.1.5. Ingevolge de onderlinge verwevenheid van voormelde middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt geen stukken bij het voorliggende verzoekschrift, andere dan de bestreden beslissing.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van de middelen

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Waar verzoeker zich beroept op de schending van de "*beginselen behoorlijk bestuur*", dient te worden opgemerkt dat hij niet preciseert welk(e) beginselen van behoorlijk bestuur hij benevens de in het verzoekschrift aangevoerde specifieke beginselen geschonden acht. Evenmin geeft hij aan op welke wijze deze schending zou zijn gebeurd. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

Ook inzake de aangevoerde schending van het “*fair play*”-beginsel, geeft verzoeker niet de minste verdere duiding. De Raad merkt verder op dat dit beginsel inhoudt dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht moet nemen. Het beginsel van de “*fair play*” is bovendien maar geschonden indien er in hoofde van de overheid sprake is van opzet, kwade trouw of moedwilligheid. Verzoeker toont in het geheel niet aan dat de commissaris-generaal zich niet onpartijdig zou hebben opgesteld of oneerlijk zou zijn geweest in het nemen van zijn beslissing, noch dat er sprake is van moedwilligheid.

Verder preciseert verzoeker op generlei wijze hoe artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een vreemdeling ophoudt vluchteling te zijn wanneer hij valt onder artikel 1, C, van het Verdrag van Genève, noch hoe artikel 13 van het EVRM, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel behelst, door de bestreden beslissing zouden (kunnen) zijn geschonden. Verzoeker duidt evenmin op enerlei wijze hoe zijn rechten van verdediging *in casu* en door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd. Dit geldt nog des te meer nu de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet en verzoeker toont niet aan hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus voorts integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

2.3.2. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.4. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze is gemotiveerd en dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij, zo weze herhaald, daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van

de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.6. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze uiteengezet dat verzoeker er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), of b), van de Vreemdelingenwet. Het commissariaat-generaal kan immers geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoekers gedrag is niet in overeenstemming met de aangehaalde vrees. Vele belangrijke elementen van zijn verklaringen hebben luidens de bestreden beslissing ook een vrij onlogisch en vaag karakter die allemaal samen genomen zijn hele asielrelaas ongeloofwaardig maken. Zo (i) is verzoekers gedrag nadat hij een tweede keer, voor vier dagen, werd ontvoerd en geslagen door gewapende mannen op 11 december 2018 onverenigbaar met de aangehaalde vrees en haalt hij verschillende weinig overtuigende argumenten aan waarom hij in de moeilijke situatie waarin hij beweerde te zitten niet is ondergedoken; (ii) legt verzoeker vage en ongeloofwaardige verklaringen af over de feiten omtrent de voor hem onbekende man die hem zou hebben aangesproken bij de moskee, in verband met het proces waarin hij had moeten aantreden als jurylid; (iii) heeft verzoeker weinig kennis van of interesse voor het proces waarin hij had moeten aantreden als jurylid en wat nochtans de centrale oorzaak zou zijn van zijn beweerde problemen en (iv) hebben belangrijke andere elementen in zijn asielrelaas ook een vrij onlogisch karakter wat een verdere bevestiging is van het ongeloofwaardig karakter van zijn asielrelaas. Zo kan verzoeker geen enkele aannemelijke verklaring geven waarom zijn vermeende vervolgers hem zo aanhoudend zouden blijven viseren, is het tijdsverloop van de gebeurtenissen die hij heeft beschreven in zijn asielrelaas toch wel zeer eigenaardig, contrasteren de lange tijdsperiodes tussen de opeenvolgende gebeurtenissen toch sterk met de beweerde blijvende interesse in verzoeker en maakt verzoeker verder ook helemaal niet aannemelijk maken waarom hij opnieuw zou opgeroepen worden om als jurylid te zetelen. De commissaris-generaal is na grondige analyse van de beschikbare informatie verder van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet is en dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt werd, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Tsjetsjenië. Evenmin beschikt het commissariaat-generaal over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Tot slot wijzen de door verzoeker voorgelegde documenten niets aan de voorgaande appreciatie, dit omwille van de in bestreden beslissing opgenomen redenen.

2.3.7. Waar verzoeker het commissariaat-generaal in het onderhavige verzoekschrift veelvuldig een totaal gebrek aan feitenvinding en onderzoek verwijt en meermaals poneert dat de bestreden beslissing louter zou schragen op eenzijdige en uit de lucht gegrepen beweringen, interpretaties, assumpties en vermoedens, dient te worden opgemerkt dat verzoeker bezwaarlijk kan volstaan met dergelijke louter algemene beweringen om de *supra* geschetste concrete motieven ten grondslag van de bestreden beslissing te ontkrachten. Dit geldt nog des te meer nu deze beweringen een loutere en aperte miskenning vormen van de inhoud van zowel de bestreden beslissing als het administratief dossier. Uit een eenvoudige lezing van deze beslissing en dit dossier blijkt namelijk dat verzoekers verzoek om internationale bescherming wel degelijk uitgebreid en ten gronde werd onderzocht, dat in de bestreden beslissing op omstandige wijze wordt gemotiveerd inzake dit verzoek en dat de motieven daarbij steunen op de in het administratief dossier opgenomen stukken waaronder de verklaringen van verzoeker, de door verzoeker neergelegde documenten en stukken en de informatie in de map "*landeninformatie*".

Het betoog van verzoeker dat niets werd onderzocht is dan ook allerm minst ernstig. De Raad benadrukt nog dat het de taak van verzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het commissariaat-generaal heeft hierbij inderdaad een onderzoeks- en samenwerkingsplicht, in die zin dat het de door verzoeker aangebrachte elementen moet beoordelen, rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door verzoeker aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Het is duidelijk uit het administratief dossier dat de commissaris-generaal een terdege individueel en concreet onderzoek heeft gevoerd. Het commissariaat-generaal heeft daarbij rekening gehouden met alle elementen die werden aangebracht.

2.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.8.1. Verzoeker stelt zijn land en regio van herkomst te hebben verlaten omdat hij vreest bij een terugkeer opnieuw ontvoerd te worden of gebruikt te worden door de personen die hem eerder ontvoerden, ten gevolge van zijn weigering om als jurylid op te treden in een proces. Verzoeker acht het ook mogelijk dat ze hem en zijn gezin anderszins schade toebrengen.

2.3.8.2. Na grondige analyse van het administratief dossier treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is, dat zijn gedrag niet in overeenstemming is met de aangehaalde vrees en dat vele belangrijke elementen van zijn verklaringen ook een vrij onlogisch en vaag karakter hebben die allemaal samengenomen zijn gehele asielrelaas ongeloofwaardig maken.

De Raad merkt op dat verzoekers verweer in wezen beperkt blijft tot het herhalen van zijn vluchtrelaas, het volharden in zijn verklaringen, het geven van blote *post factum* verklaringen, het verwijzen naar de algemene situatie in het land en de regio van herkomst zonder deze op zijn persoonlijke situatie te betrekken, de negatie van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en het aanvoeren van een totaal gebrek aan onderzoek en feitenvinding, zoals reeds besproken onder punt 2.3.7. Hiermee slaagt hij er echter niet in om de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissing te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

2.3.8.3. In de bestreden beslissing wordt vooreerst met recht gemotiveerd:

“Ten eerste is uw gedrag nadat u een tweede keer, voor vier dagen, werd ontvoerd en geslagen door gewapende mannen in een zwart uniform op 11 december 2018 (CGVS, A., 19.01.2021, p. 17), onverenigbaar met de aangehaalde vrees. Eind december 2018 heeft u na overleg met uw ouders besloten dat het beter was voor u om te vertrekken (I, 8; CGVS, A., 19.01.2021, p. 21). Toch vertrekt u pas op 7 mei 2019 uit Tsjetsjenië en de Russische Federatie. U leefde nog ongeveer 5 maanden thuis nadat u de tweede keer werd ontvoerd en dit terwijl u verklaarde dat u na de tweede ontvoering vreesde dat ze u ‘op elk moment nog eens konden oppakken’ (CGVS, A., 19.01.2021, p. 21). De vaststelling dat u nog ongeveer 5 maanden thuis blijft ondergraaft uw voorgehouden problemen en vrees. We mogen redelijkerwijze verwachten dat iemand die nood heeft aan bescherming omdat hij elk moment opnieuw ontvoerd kan worden zo snel mogelijk zijn huis verlaat. Uw argumentatie dat u niet eerder kon vertrekken omdat u moest wachten op de vrouw die een visum voor u regelde (CGVS, A., 19.01.2021, p. 21) kan allerm minst overtuigen. U had immers tijdelijk elders kunnen gaan wonen in de Russische Federatie, bijvoorbeeld in Moskou, in afwachting van uw visum. U moest immers zelf naar het visumcentrum in Moskou gaan om vingerafdrukken af te geven (CGVS, A., 25.11.2020, p. 22). U heeft daar in Moskou ook een week of zes dagen verbleven (CGVS, A., 19.01.2021, p.24). Het argument dat u veel geld zou nodig gehad hebben om te leven in Moskou (CGVS, A., 19.01.2021, p. 24) kan evenmin overtuigen. U en uw familie konden wel degelijk een aanzienlijke som geld bijeen krijgen op momenten dat het nodig was. Uw familie kon het losgeld, 300 000 roebel en 500 000 roebel, dat voor u werd gevraagd om u een eerste keer en tweede keer terug te krijgen van de mannen die u ontvoerd hadden, op minder dan een dag bijeen vinden (CGVS, A., 19.01.2021, p. 16 en p. 20). Bovendien kon u ook 1950 EUR bijeen krijgen voor uw visum (CGVS, A., 25.11.2020, p. 23). In deze omstandigheden moest u, eventueel met de hulp van uw familie, ook in staat worden geacht gedurende een korte periode tot uw vertrek elders in de Russische Federatie, eventueel in Moskou, overnachting te kunnen vinden en te betalen, om zo aan uw ontvoerders te ontkomen. U heeft bovendien ook niet eens overwogen om bij uw familie onder te duiken (CGVS, A., 19.01.2021, p. 24) wat evenmin onverenigbaar is met gedrag van iemand die vreest voor vervolging. Het argument dat u niet elders in de Russische Federatie kon onderduiken omdat ze u wel zouden vinden is allerm minst logisch te noemen. Indien u gewoon thuis blijft zullen ze u veel sneller en directer kunnen terugvinden dan wanneer u elders zou onderduiken. U zegt dat u niet weet hoe maar dat ze wel manieren hebben om u in Rusland op te sporen (CGVS, A., 19.01.2021, p. 22). Deze bewering dat ze, uw ontvoerders, u elders in de Russische Federatie wel zouden terugvinden is een loze bewering en u kan helemaal niet hard maken op welke manier ze u dan wel zouden terugvinden. Het CGVS vindt uw redenering dat als u thuis zou blijven dat beter was omdat uw vervolgers, als ze u thuis zouden vinden, dan zouden denken dat ze u in hun macht hebben (CGVS, A., 19.01.2021, p.22), helemaal niet steekhoudend. Immers, niets zou hen dan beletten u een derde keer te ontvoeren, gezien ze u volgens uw verklaringen al twee keer eerder hadden ontvoerd en u op elk moment opnieuw opgepakt kon worden. U haalt met andere woorden verschillende weinig overtuigende argumenten aan waarom u niet ondergedoken bent in de moeilijke situatie waarin u beweerde te zitten. Deze vaststelling ondermijnt reeds de geloofwaardigheid van uw voorgehouden verhaal.”

Verzoeker brengt hier enkel tegen in dat hij geen geld had om zich elders te gaan vestigen en dat hij zijn familie, meer bepaald zijn tantes die in hetzelfde dorp wonen en zijn grootouders die op 40 km wonen, nooit bij zijn persoonlijke problemen wou betrekken. Hij koos ervoor, uit financiële redenen, om thuis te blijven en zich gedeisd te houden en van zodra hij de kans had, na het bekomen van zijn reisdocumenten, is hij het regime ontvlucht.

In wezen komt verzoeker in eerste instantie niet verder dan het louter herhalen van zijn relaas, namelijk dat hij zich thuis gedeisd hield tot hij in het bezit was van zijn visum. Hiermee doet verzoeker geenszins afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat het gegeven dat verzoeker, nadat hij een tweede keer werd ontvoerd, nog ongeveer vijf maanden thuis woonde alvorens zijn land van herkomst te verlaten, zijn voorgehouden problemen en vrees om nogmaals ontvoerd te worden ondergraaft en dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat iemand die nood heeft aan bescherming omdat hij elk moment opnieuw ontvoerd kan worden zo snel mogelijk zijn huis verlaat en elders ondergedoken gaat leven tot hij het land kan verlaten.

Inzake de overweging uit de bestreden beslissing dat hij zich elders in de Russische Federatie, zoals in Moskou, had kunnen vestigen in afwachting van het verkrijgen van zijn reisdocumenten, herhaalt verzoeker vooreerst dat hij geen geld had, motief waarop de bestreden beslissing zoals *supra* blijkt evenwel reeds is ingegaan. Dat hij voorts *post factum* plots aangeeft dat hij zijn familie niet in gevaar wou brengen, is een nieuwe verschoning die niet overeen komt met zijn eerdere verklaringen (zie notities persoonlijk onderhoud d.d. 19 januari 2021, p. 24: "*Had u geen familie waar u kon onderduiken? Nee. Ik heb familie maar dat zou geen verschil maken.*"). Dat hij bij zijn tantes, die in hetzelfde dorp als verzoeker wonen, ook niet veilig zou geweest zijn, kan evenmin worden aangenomen omdat, om de redenen vermeld in de bestreden beslissing, verzoeker, in weerwil van wat hij zelf voorhoudt, in zijn eigen huis meer gevaar liep om nogmaals ontvoerd te worden. Verzoeker slaagt er in het verzoekschrift niet in overtuigende, nieuwe argumenten aan te voeren die vermogen te verklaren waarom hij, na zijn tweede ontvoering, nog vijf maanden gewoon thuis woonde tot aan zijn vertrek en hij, gelet op zijn vrees een derde keer ontvoerd te worden, geen poging ondernam om onder te duiken.

2.3.8.4. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegde over de feiten omtrent de voor hem onbekende man die hem zou hebben aangesproken bij de moskee, in verband met het proces waarin hij had moeten aantreden als jurylid:

"Het CGVS stelt vast dat u niet precies kan weergeven wanneer u werd aangesproken door de onbekende man aan de moskee. U kan dat slechts vaag situeren. U verklaarde dat die ontmoeting plaats had nadat u naar de rechtbank was geweest op 7 november 2016. Maar u weet helemaal niet of het dezelfde dag was als de dag dat u naar de rechtbank bent geweest, de dag erop of zelfs enkele dagen later (CGVS, A., 19.01.2021, p. 9-10). U zou toch zeker moeten weten of het op dezelfde dag als de dag van de zitting was of niet. Het gaat hier immers niet over een detail maar over het centrale element in uw asielrelaas. U krijgt hier voor het eerst te horen dat uw betrokkenheid bij het proces waarvoor u als jurylid moest aantreden niet normaal zal verlopen. U krijgt daar te horen dat u de verdachten in het proces schuldig moet verklaren, wat u er zelf ook van mocht denken. Het belang van deze ontmoeting komt ook duidelijk en uitdrukkelijk tot uiting in uw eigen verklaringen: 'Ik was in shock. Hoe kan dat? Ik dacht dat er een gerechtigheid zou zijn en hij heeft gezegd... En hij zei: 'Jij moet gaan en zeggen dat ze schuldig zijn (CGVS, A., 19.01.2021, p.10)'. De reden dat u tot twee maal toe bent ontvoerd zou nu volgens uw eigen verklaringen net het feit zijn dat u niet bent ingegaan op de vraag van die onbekende man aan de moskee (CGVS, A., 19.01.2021, p. 14 en p. 18). Gezien het belang van die ontmoeting, gezien het feit dat u uit die ontmoeting kon afleiden dat het proces niet normaal zou verlopen en gezien het feit dat u in shock was daardoor, mogen we van u redelijkerwijze verwachten dat u ons de datum van die ontmoeting beter zou kunnen situeren en ten minste die ontmoeting duidelijk en precies in functie van de zitting op 7 november 2016, een datum die u zich wel herinnert, zou kunnen plaatsen, met name of het op dezelfde dag was of niet. Onze vaststelling dat u daar niet toe in staat bent draagt bij aan de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas."

Verzoeker brengt hier in het verzoekschrift tegenin dat hij zich de chronologie niet kan herinneren omdat hij aan geheugenverlies lijdt, waardoor hij veel vergeet en enkel zeer kort kan onthouden. Echter, deze blote, niet-gestaafde, ongefundeerde en niet nader uitgewerkte bewering kan bezwaarlijk volstaan om afbreuk te doen aan de vaststelling dat verzoeker niet bij machte is het kernelement in zijn relaas, namelijk de ontmoeting met een onbekende man bij de moskee waarna de aangehaalde problemen die de reden waren om zijn land van herkomst te ontvluchten zich manifesteerden, precies te duiden in de tijd. Verzoeker brengt geen enkel medisch attest bij waaruit het bestaan van geheugenverlies in zijn

hoofde zou kunnen worden afgeleid. Bijgevolg toont hij geheel niet aan dat hij zou lijden aan geheugenproblemen of niet in staat was om de procedure om internationale bescherming te doorlopen en in dit kader en gedurende de verschillende gehoren en onderhouden volwaardige verklaringen af te leggen en het relaas op een gedegen wijze uiteen te zetten. Bovendien gaf verzoeker in de vragenlijst “bijzondere procedurele noden” bij de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk aan dat er geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken. Uit de stukken van het dossier blijkt daarenboven genoegzaam dat het gehoor en de twee persoonlijke onderhouden van verzoeker op een normale wijze zijn geschied en hieruit kunnen geen problemen worden afgeleid.

Dat hij de dag van het proces dan weer wel exact kon situeren, omdat hij die dag een *selfie* maakte met zijn telefoon, kan niet worden aangenomen om te verklaren waarom hij de ontmoeting met de onbekende man bij de moskee niet exact kan situeren, te meer daar, zoals de commissaris-generaal terecht overweegt, de reden dat verzoeker tot twee maal toe is ontvoerd nu net het feit is dat hij niet is ingegaan op de vraag van die onbekende man en dat, gezien het belang van die ontmoeting, gezien het feit dat hij uit die ontmoeting kon afleiden dat het proces niet normaal zou verlopen en gezien het feit dat hij in shock was daardoor, van verzoeker redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij de datum van die ontmoeting beter zou kunnen situeren en ten minste die ontmoeting duidelijk en precies in functie van de zitting op 7 november 2016, een datum die hij zich dus wel herinnert, zou kunnen plaatsen, met name of het op dezelfde dag was of niet.

2.3.8.5. Voorts wordt in de bestreden beslissing omstandig en uitvoerig gemotiveerd dat verzoeker weinig kennis van of interesse heeft voor het proces waarin hij had moeten aantreden als jurylid en wat nochtans de centrale oorzaak zou zijn van zijn beweerde problemen. Dienaangaande wordt meer bepaald als volgt overwogen:

“Hoewel u weliswaar enkele details over deze zaak kunt geven, zoals het feit dat het ging over een proces bij het Tsjetsjeens Hooggerechtshof waarbij 4 mannen beschuldigd werden van moord op twee politieagenten uit Buryatië, dat de feiten plaatsvonden in het district Naurskiy en dat het proces van start ging in november 2016, bleek uw kennis over deze zaak bij verdere bevraging gebrekkig en oppervlakkig. U kunt de naam van de beklaagden niet geven, noch van de politieagenten die waren vermoord. Verder weet u niet hoe de twee politieagenten werden vermoord (CGVS, A., 19.01.2021, p. 6). U weet ook niet wanneer de beklaagden schuldig zijn bevonden, u herinnert zelfs niet in welk seizoen het was, en of ze in beroep zijn gegaan. U verklaarde enkel dat u van uw buurman had gehoord dat men ze had opgesloten. Wat betreft de toegekende gevangenisstraffen, sloeg u de bal mis. U verklaarde immers dat uw buurman zou hebben gezegd dat de ene 9 jaar kreeg en de andere 10, al was u hiervan niet echt zeker, terwijl uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er voor twee beklaagden levenslang werd gegeven en voor de anderen 19 jaar en 7 jaar gevangenisstraf. (CGVS, A., 19.01.2021, p. 6 en p. 8). U weet ook niets over het feit dat twee van de beklaagden niet alleen terecht stonden voor de moord op de twee politieagenten in september 2007, maar onder meer ook terecht stonden voor het doden van drie agenten in juli 2008, zoals blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie documenten in het administratief dossier). Toen u expliciet werd gevraagd of de beklaagden nog van andere misdrijven werden beschuldigd, zei u dat u enkel kon zeggen wat u wist en kon u enkel aangeven dat de beklaagden ook beschuldigd werden van het dragen en bewaren van wapens (CGVS, A., 19.01.2021, p. 6). We mogen toch verwachten dat u het proces dat uw leven drastisch heeft beïnvloed wat beter zou hebben gevolgd en ten minste enkele van bovenvermelde elementen uit het proces zou kennen. We mogen bovendien ook redelijkerwijze verwachten dat u enig zicht zou willen hebben in onder meer wie de betrokkenen bij het proces waren. We willen er u nogmaals op wijzen dat dit proces en uw weigering hieraan deel te nemen en de beklaagden schuldig te bevinden volgens uw eigen verklaringen precies de reden is van het feit dat u twee keer ontvoerd zou geweest zijn en u naar eigen zeggen uit het land moest vluchten, uw familie achterlatend. Het is bijzonder opmerkelijk dat u niet meer te weten wou komen over het proces om zo ook te begrijpen wie zo’n wrok tegenover u zou koesteren en aldus het risico in te schatten dat u verder bleef lopen om eventueel een derde keer ontvoerd te worden, zoals u verklaarde te vrezen. Het CGVS kan echter niet anders dan vaststellen dat u heel weinig inspanningen heeft geleverd om meer te weten te komen over het proces. U verklaarde enkel een paar keer informatie te hebben gevraagd aan uw buurman die op het proces aanwezig was en dit enkel ‘s avonds als u naar buiten ging en hij ook buiten was. U verklaarde in dit verband hem heel zelden te zien en de hele dag op uw werk te zijn (CGVS, A., 19.01.2021, p. 8). Op onze vraag waarom u niet meer informatie heeft gevraagd aan uw buurman verklaarde u: ‘Ik weet het niet. Ik zag hem niet. Om speciaal naar hem te gaan en mij daarover te informeren... Daar heb ik niet aan gedacht (CGVS, A., 19.01.2021, p. 8).’ U had er evenmin aan

gedacht om informatie over het proces op het internet of andere bronnen te zoeken, terwijl er in de media toch over deze zaak werd bericht, zoals blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt. Nogal laconiek verklaarde u als antwoord op onze vraag waarom u daar niet aan gedacht heeft onder meer het volgende: '(...) Maar informatie zoeken... Ik heb er niet aan gedacht. Omdat u het nu zegt, nu ben ik wel nieuwsgierig (CGVS, A., 19.01.2021, p.7).' Dergelijk gebrek aan inspanningen om meer te weten te komen over het proces is niet in overeenstemming met wat men redelijkerwijze zou verwachten van iemand die twee keer is ontvoerd naar aanleiding van dat specifieke proces en een derde ontvoering moet vrezen. Dit draag opnieuw bij aan de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Hij erkent dat hij niet veel afweet van het proces waarbij hij had moeten aantreden als jurylid maar voert aan dat hij zo weinig mogelijk wou opvallen bij de controlediensten en dat het ronduit gevaarlijk is om veel informatie te verzamelen omdat het regime het internet- en sociale mediagebruik controleert. Met deze blote, gekunstelde en *post factum* geuite beweringen kan hij bezwaarlijk volstaan om de gedane vaststellingen dat hij wel heel weinig inspanningen heeft geleverd om meer te weten te komen over kwestieus proces, dat drastisch zijn leven heeft veranderd en de reden is waarom hij tot twee maal toe werd ontvoerd en waarom hij zijn land van herkomst verliet, te ontkrachten. Verzoeker gaf overigens zelf toe dat hij er niet aan gedacht had informatie over het proces, waarover in de media werd bericht, op het internet of andere bronnen te zoeken (zie notities persoonlijk onderhoud d.d. 19 januari 2021, p. 7-9). Dat hij thans voor het eerst opwerpt dat hij dit niet had gedaan omdat het regime het internet- en sociale mediagebruik controleert en hij niet in het vizier wou blijven, vormt dan ook een tekenende en aperte bijstelling van zijn eerdere gezegden.

De Raad stelt voorts vast dat verzoeker op één aspect na, namelijk in verband met de toegekende straffen, alle vastgestelde tekortkomingen in zijn kennis van het kwestieus proces volledig ongemoeid laat. Verzoeker voert aan dat hij op de vraag hoe zwaar de verdachten veroordeeld waren, in alle eerlijkheid "*negentien jaar*" heeft geantwoord en dat de commissaris-generaal ten onrechte voorhoudt alsof hij zou gezegd hebben dat de ene negen jaar en de andere tien jaar werd veroordeeld. Dit is echter een *post factum* bijstelling van de eerdere gezegden (zie notities persoonlijk onderhoud d.d. 19 januari 2021, p. 6-7), die duidelijk waren en niet voor interpretatie vatbaar. Daarenboven blijkt uit de notities van verzoekers persoonlijke onderhoud d.d. 19 januari 2021 dat bij de aanvang van dit onderhoud werd gevraagd of verzoeker de tolk begreep, hetgeen hij bevestigde. Noch verzoeker, noch diens advocaat formuleerde, wanneer daartoe aan het einde van het persoonlijk onderhoud de kans werd geboden, enige opmerking inzake de vertaling of communicatie zodat zijn gezegden daar thans niet *post factum* in twijfel kunnen worden getrokken.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat het vastgestelde, in het administratief dossier steun vindende gebrek aan inspanningen van verzoeker om meer te weten te komen over het proces, niet in overeenstemming is met wat men redelijkerwijze zou verwachten van iemand die twee keer is ontvoerd naar aanleiding van dat specifieke proces en die een derde ontvoering moet vrezen. Dit draagt onmiskenbaar bij aan de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

2.3.8.6. In verband met de ongeloofwaardigheid van dit relaas wordt tot slot nog het volgende met recht overwogen in de bestreden beslissing:

"Ten vierde hebben belangrijke elementen in uw asielrelaas ook een vrij onlogisch karakter wat een verdere bevestiging is van het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas. Zo is het heel opmerkelijk en moeilijk in te zien waarom uw ontvoerders, gewapende mannen in uniform, u zouden blijven viseren, zoals u verklaarde, louter en alleen omdat u in de hoedanigheid van jurylid niet deelnam aan het proces (CGVS, A., 25.11.2020, p. 17; CGVS, A., 19.01.2021, p. 28). De beschuldigten zijn immers veroordeeld. Bovendien heeft u ook de beklagden of de beschuldigten niet onschuldig verklaard. U heeft zich volgens uw verklaringen enkel onttrokken aan uw oproeping om te zetelen als jurylid. Daarna werd het proces verdergezet en werden de beschuldigten veroordeeld tot zeer zware gevangenisstraffen, zo blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie documenten in het administratief dossier). U kan niet aannemelijk maken waarom uw vervolgers u jarenlang zouden blijven viseren op verschillende manieren. Op onze vraag waarom ze u bleven viseren gaf u ten andere ook zelf aan dat u dat niet weet. U verklaarde dat het misschien was om geld te krijgen, omdat de eerste keer werd betaald (CGVS, A., 25.11.2020, p. 19). Op onze vraag waarom dezelfde mensen die u twee keer hebben ontvoerd ook achter de tweede oproepingsbrief zouden zitten en bij uw echtgenote zijn langs geweest op 19 december 2020 antwoordde u zelf gewoon te gissen en geen concrete bewijzen te hebben (CGVS, A., 19.01.2021, p. 28). U kan geen enkele aannemelijk verklaring geven waarom uw

vermeende vervolgers u zo aanhoudend zouden blijven viseren. Daarnaast stelt het CGVS ook vast dat het tijdsverloop van de gebeurtenissen die u heeft beschreven in uw asielrelaas toch wel zeer eigenaardig is. Uw eerste ontvoering op 2 januari 2017 kwam er weliswaar kort na de niet-deelname aan de jury in oktober 2016. Vervolgens bent u echter bijna twee jaar met rust gelaten. Pas dan, op 11 december 2018, wordt u een tweede keer ontvoerd, lang nadat de beschuldigten ook schuldig werden verklaard door de jury van het Tsjetsjeens Hooggerechtshof, zo blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie documenten in het administratief dossier). U kreeg dan een nieuwe oproeping om te zetelen in de jury van het Tsjetsjeens Hooggerechtshof in oktober 2019, ongeveer 10 maanden na uw tweede ontvoering. Er zijn geen gevolgen geweest op het niet-reageren op de nieuwe oproeping, zo beweerde u (CGVS, A., 19.01.2021, p. 26). En dan, meer dan een jaar later, op 19 december 2020, zijn drie gewapende personen in zwarte uniformen naar uw huis in Tsjetsjenië gegaan en hebben bij uw echtgenote geïnformeerd waar u was. De lange tijdsperiodes tussen de opeenvolgende gebeurtenissen contrasteren toch sterk met de beweerde blijvende interesse in u (CGVS, A., 19.01.2021, p. 28). U heeft hiervoor ook geen afdoende verklaringen. Op onze expliciete vraag waarom er meer dan een jaar zat, tussen de tweede oproepingsbrief in oktober 2019 en het moment waarop ze bij u thuis zijn geweest op 19 december 2020, moet u tot drie maal toe eigenlijk toegeven dat u het niet weet (CGVS, A., 19.01.2021, p. 26-27). Het CGVS kan niet anders dan vaststellen dat u zelf ook geen logische verklaring heeft voor het eigenaardige tijdsverloop en de motieven daarbij van uw beweerde vervolgers. Indien de vervolgers werkelijk in u waren geïnteresseerd of het op u hadden gemunt en dit op een aanhoudende manier zouden we redelijkerwijze geen dergelijke lange tijdsperiodes tussen de verschillend gebeurtenissen vaststellen. U kan verder ook helemaal niet aannemelijk maken waarom u opnieuw zou opgeroepen worden om als jurylid te zetelen. De militairen of gewapende mannen in uniform zouden u hebben geïnterviewd omdat u niet bent ingegaan op wat ze van u vroegen, met name het schuldig verklaren van de beklaagden of beschuldigten. De oproeping om als jurylid te zetelen komt echter van de rechterlijke macht. U kan helemaal niet aannemelijk maken waarom men zoveel moeite zou doen om u via een omslachtige omweg zoals een convocatie voor een nieuwe plicht als jurylid te viseren. U moet zelf toegeven dat u dat niet weet (CGVS, A., 19.01.2021, p. 28). Dat u, die zich heeft onttrokken aan het proces als jurylid, maar daar zelfs geen boete heeft voor ontvangen (CGVS, A., 25.11.2020, p. 10), het onderwerp van besprekingen tussen militairen en rechterlijke macht zou zijn en u aldus een nieuwe oproeping zou ontvangen hebben omdat u de beschuldigten in het proces niet schuldig heeft verklaard, is voor het CGVS weinig aannemelijk. Daarvoor is uw profiel, zo blijkt ook uit het niet-ontvangen van de boete voor het zich onttrekken aan de juryplicht, niet belangrijk genoeg. Bovenstaande bevindingen en het gebrek aan een logisch karakter of kader daarbij bevestigen ons in onze conclusie dat uw asielrelaas niet aannemelijk is en maken samen met eerdere bevindingen uw hele asielrelaas ongeloofwaardig."

Verzoeker voert ook ter weerlegging van deze motieven opnieuw geen dienstige argumenten aan. Dat het voor het Kadyrov-regime, dat zeer wraakzuchtig is, niets verandert hoelang geleden verzoeker precies tegen de wens van het regime is ingegaan waardoor er sowieso nog bijkomende ontvoeringen komen waarbij er geld zal worden gevraagd aan de familie, doet geenszins afbreuk aan de concrete, draagkrachtige en pertinente redenen waarom het onaannemelijk is dat verzoekers vermeende vervolgers hem in de gegeven omstandigheden aanhoudend zouden blijven viseren. Aangaande het eigenaardige tijdsverloop van de beschreven gebeurtenissen en de motieven daarbij van de vervolgers, werpt verzoeker in het verzoekschrift enkel op dat hij niet weet waarom deze een jaar na de tweede oproepingsbrief opnieuw bij hem thuis kwamen maar dat dit alleszins een bevestiging is van de ernst van de situatie en dat hij de enige was die geweigerd heeft. Dit zijn evenwel blote beweringen, die geenszins worden gestaafd met enig concreet begin van bewijs en die niet vermogen het geheel aan vaststellingen op grond waarvan de commissaris-generaal terecht tot het eigenaardige tijdsverloop en de motieven daarbij van de beweerde vervolgers besluit, onderuit te halen, te verklaren of te weerleggen.

De Raad ziet tot slot niet in hoe en waarom de opmerking van de commissaris-generaal dat verzoeker geen boete ontving voor het zich onttrekken aan het proces als jurylid als wrang moet worden gepercipieerd, laat staan als een miskennis van de problemen in Tsjetsjenië. Verzoeker beperkt zich hiervoor andermaal tot blote beweringen en kan hiermee geenszins verklaren, noch weerleggen dat het in de gegeven omstandigheden helemaal niet aannemelijk is dat hij opnieuw zou worden opgeroepen om als jurylid te zetelen.

Tot slot wijst de Raad er nog op dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde onlogische en vage verklaringen van verzoeker op grond

waarvan de commissaris-generaal terecht oordeelde dat geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers asielaanspraak.

2.3.8.7. De voormelde vaststellingen zijn ruimschoots afdoende om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangevoerde problemen en vrees voor vervolging. Met de verwijzing naar de algemene situatie in het land en regio van herkomst, kan verzoeker aan deze conclusie geenszins afbreuk doen. Verzoeker betreft deze situatie, mede gelet op het voorgaande, niet concreet op zijn persoon. Een loutere verwijzing naar de algemene situatie in zijn land en regio van herkomst kan niet volstaan om aan te tonen of aannemelijk te maken dat verzoeker bij een terugkeer naar dit land en deze regio daadwerkelijk zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

2.3.8.8. De door verzoeker neergelegde documenten, opgenomen in de map “documenten” in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

2.3.8.9. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan de geopperde vrees voor vervolging, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.9.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont ingevolge deze vaststellingen niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

2.3.9.2. Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissingen, op grond van de informatie in de map “landeninformatie” in het administratief dossier, verder met recht gemotiveerd als volgt:

“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Tsjetsjenië in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Tsjetsjenië een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt werd, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Tsjetsjenië. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven immers niet één dienstig argument aan. Hij vergenoegt zich ertoe een aantal algemene beweringen te uiten omtrent "*verscheidene problemen van mensenrechtenschendingen*" in Tsjetsjenië, het gegeven dat de situatie aldaar "*ernstig en precair*" zou zijn en het feit dat er door een terugkeer in zijn land een mensonterende behandeling zou dreigen te ontstaan. Verzoeker reikt ter staving van zijn beweringen dienaangaande, hoewel hij in het verzoekschrift verwijst naar "*recente landeninfo hierboven aangehaald*", waaronder volgens de Raad dient te worden verstaan dezelfde informatie zoals aangewend door de commissaris-generaal, echter niet het minste concrete begin van informatie, laat staan begin van bewijs aan. Aldus slaagt verzoeker er geheel niet in om afbreuk te doen aan de motieven inzake de veiligheidssituatie in zijn land en regio van herkomst en/of de informatie waarop deze motieven zijn gesteund en toont hij in het geheel niet aan dat een terugkeer in zijn land een reëel risico op ernstige schade met zich zou dreigen te brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.9.3. Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat in zijn land zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.9.4. In zoverre verzoeker in dit kader nog laat uitschijnen dat er in de bestreden beslissing niet zou zijn gemotiveerd waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, kan volledigheidshalve worden opgemerkt dat deze grief feitelijke grondslag mist. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopen met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

2.3.10. Waar verzoeker aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoeker neergelegde documenten en relevante landeninformatie, en dat verzoeker tijdens zijn twee persoonlijke onderhouds bij het commissariaat-generaal de kans kreeg om zijn redenen van zijn verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk die het Russisch machtig is en bijgestaan door zijn advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze en *in concreto* onderzocht en beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.3.11. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.12. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.13. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS